

Ernman

Malena Ernman älskar att spela man. Hon lägger en strumpa i kalsongerna, strippar på scenen och blir lite tänd på sig själv när hon ser sig i spegeln.

– Jag ser ut som Brad Pitt! säger hon när **Magda Gad** träffar henne i Barcelona.

Text: **Magda Gad** Foto: **Maria Östlin**

Malena Ernman som Nerone i Händels Agrippina.

”

Jag gömde mig under bylsiga tröjor och hade råttfärgat hår

Fakta

Namn: Sara Magdalena Ernman.

Ålder: 43.

Yrke: Operasångare.

Bor: Lägenhet på Kungsholmen, hus på Ingarö.

Familj: Maken Svante Thunberg. Döttrarna Greta och Beata.

Med maken Svante.

Bakgrund:

Slog igenom internationellt 1999. Vann Melodifestivalen 2009 med La Voix. Uppträdde på Victoria och Daniels bröllop. Är hovsångare. **Aktuell:** Med julskivan I decembertid, och i SVT:s *Stjärnorna på slottet*.

Kuriosa: Sätter upp Xerxes där hon spelar kung Xerxes (premiär september 2014 på Artipelag), och är därmed den första i världen som är både producent och huvudrollsinnehavare i en opera.

Snart ser vi Malena i *Stjärnorna på slottet*.

Det är november i Barcelona. Klockan är halv elva på förmiddagen och temperaturen har stigit till över 20 grader. Kön av turister ringlar som vanligt runt Sagrada Família, trots att den medelhavsblå himlen skvallrar om strandväder. Det hörs en kakofoni av språk, kameror höjs och semesterglada ansikten förevigas framför de magiska kyrktornen.

På andra sidan gatan står Malena Ernman och klär av sig. Hon har hoppat över en grind och ställt sig bakom ett halvhögt buskage som inte lyckas skymma henne. Utan några som helst skrupler tar hon av sig linnet och bh:n. Med blottade bröst drar hon på sig den röda klänningen och hoppar ur jeansen.

– Så, nu sätter vi i gång innan vi blir arresterade av sedlighetspolisen! säger hon glatt och trycker ner sina kläder i en sliten axelremsväska.

I vanliga fall blir kändisar ompysslade av både stylist och make up-artist på plåtningar. Kläderna väljs ut av ett proffs. Så är inte fallet den här gången.

Jag och fotograf Maria Östlin har åkt hit för att porträttera Malena Ernman, som gör en roll här på operan. När vi ringde henne i går kväll från hotellet utbrast hon:

– Klänning? Jag har inte en enda klänning med mig. Jag spelar man och jag står på scenen och repeterar till sent. Om ni hinner får ni springa ut och köpa en. Storlek 38. Det gjorde vi – och i dag har vi alltså träffats på en av Barcelonas mest välbesökta platser. Planen var att gå till ett hotell där Malena kunde byta om, spegla sig och godkänna vårt vågade val – men det förslaget skrotade hon direkt:

– En buske räcker!
Nu kliver hon upp på en mur, där tre spanska gubbar sitter och läser morgontidningen. Maria Östlin börjar plåta henne och genast

samlas nyfikna människor runt omkring oss. Då förändras Malena.
– Nu dör jag blygseldöden, säger hon tyst och tittar ner i marken.

När vi hoppar in i en taxi hittar hon tillbaka till sitt självsäkra jag. Hon irriterar sig på folk som säger att de inte hinner träna. Hon irriterar sig på överviktiga kollegor som sitter inne på dagarna för att ”ta hand om rösten”, men sedan går ut och dricker på kvällarna. Hon irriterar sig på dem som tycker att det är mycket med repetitionerna – själv driver hon flera projekt samtidigt. Dessutom skulle hon egentligen inte behöva repetera, hon har redan lärt sig rollen hemma.

– Jag är ju en sådan som inte vill ta upp andras tid, säger hon.

För att hålla sig i form, vilket är ett måste för en operasångare, springer hon varje morgon.

På stranden finns ett utegym där det BARA är killar, där stannar jag och gör armhävningar och stretchar! berättar hon förtjust.

Malena Ernman verkar inte anpassa orden efter att hon pratar med en journalist. Plötsligt skruvar hon på sig och säger:
– Jag tror att jag har fått det där som kvinnor får en gång i månaden.

Hennes lättsamma sätt smittar av sig, och vår dag blir väldigt rolig.

Vi gör ett besök i Park Güell – Gaudís vackra park – som hon uppskattar då hon själv inte hunnit med någon sightseeing. Hon ger pengar till en gitarrist som sitter under ett valv och spelar klassiskt. När vi sedan går förbi en annan får hon dåligt samvete för att hon inte gav till honom också.

Nästa stopp är gatan som Malena Ernman bor på. En smal gränd i El Barri Gotic, där lyxiga boutiques glemmer sig bland graffitti, kullersten och kisslukter.

Vi letar oss ner till Plaça Reial, där vi äter lunch vid ett litet bord med vit linneduk. Jag frågar hur hennes uppväxt var. Jag vet att hon var blyg, och undrar hur det vände.

– Jag var sent utvecklad. Gömde mig under bylsiga tröjor, hade råttfärgat hår. Jag var med i det tontiga tjevgänget. Stammade och hade ett litet talfel. När vi skulle läsa högt i klassen arbetade jag upp en panikångest. Jag satt längst bak och försökte räkna ut vilken mening jag skulle läsa, och så tänkte jag på det första ordet, och fastnade liksom på vokalen: A-a-a-a-a-lla ...

Malena Ernman avbryter sig och sträcker sig efter fotograf Maria Östlins rödvin (själv har hon inte beställt något eftersom hon ska jobba).

– Förlåt men det här är känsligt, jag känner att jag måste ha smaken av vin i munnen för att berätta, förklarar hon och snor en klunk.

Sedan fortsätter hon:

– Vändpunkten kom i Frankrike. Vi flyttade dit för att pappa fick jobb där. Jag var 15 år och den yngsta som någonsin kommit in på konservatoriet i Orléans. Där blev jag kär i en mycket äldre klarinettprofessor, han var 28 och det blev en stor skandal. Jag hade aldrig sex med den här mannen, men han höll ut i ett år och hjälpte mig att utvecklas.

Hur då?

– I början var han översvallande. Han såg ut som en grekisk gud, alla kvinnor var som galna i honom och han valde mig. Han tog med mig ut i skogen och tog massa kort. Jag blev sedd och kände mig väldigt kvinnlig. Men sedan slog det över. Han började säga saker som: ”Åh, du är så vacker, men ... jag älskar dina kraftiga vader.” Då började jag tänka att jag inte dög.

Hans pikar drev henne till att börja träna och sluta äta. I efterhand har hon kallat honom för en djävul.

EN STJÄRNA I BARCELONA. Malena Ernman är ett ovanligt inslag för tre gubbar i färd med att läsa tidningen.

KALLATS FÖR UNDERBARN. Malena Ernman har en unik talang, men hon har också jobbat hårt för att komma dit hon är i dag.

4x senast...

... **jag grät:** "I går kväll när jag såg en film, då gråter jag jämt. Fråga i stället när jag inte gråter!"

... **jag tog vara på dagen:** "I dag! Vi har fått väldigt bra grejer gjorda under den här intervjun och haft jättetrevligt."

... **jag kände skuld:** "I dag! För allt som Svante får göra hemma – svara på alla mejl, skjutsa barnen till skolan, göra läxläsningen, gå ut med hunden, fixa maten ..."
 ... **jag var stolt:** "Jag är alltid stolt över mina barn. I går var jag stolt över mig själv för att regissören på operan fick tuppjuck och skrek jävla hora till alla som gick förbi, och jag lyckades lugna ner honom."

Tre favoritlåtar:

1. *Scarborough Fair* av Simon & Garfunkel.
2. *Thriller* av Michael Jackson.
3. *Adagio for strings*, soundtrack till *Plutonen*.

Självporträttet

” Jag har ritat så här sedan jag var nio, jag fick alltid rita nakna tjejer till killarna i klassen.

” En gång slog jag en kille med ett **baseballträ**

– Samtidigt började jag sjunga på jazzklubbar, på ställen där jag inte ens kom in. Jag såg nog äldre ut. Använde push up-bh och så. Det motsatta könet började titta på mig.
Hur kändes det?
 – Det var väldigt spännande. Men fortfarande oskyldigt.

När Malena Enman skulle fylla 16 flyttade familjen tillbaka till Sverige, och hon började i skola i Västerås. Plötsligt var hon populär, smet ut på nätterna och festade.
 – Jäklar vad jag hade killar då! Jag blev kär i olika varje vecka. Men jag förlorade inte oskulden förrän jag var 19, med en man som jag var förlovad med.

Musiken har hon haft en unik talang för ända sedan hon var liten – hon har kallats för underbarn – men har även jobbat hårt. När hon var åtta år låg hon på golvet och skrev arrangemang, lyssnade på musik dagar i sträck och lärde sig noter.

– Det är därför som jag blir så förbannad när folk säger: "Jag vill bli kändis." Men fan ligg på golvet i tolv timmar då och kämpa! Jag är den enda som någonsin fått alla rätt på gehörsprovet på Musikhögskolan.

Att bli kunnig var också ett sätt att komma ur blygheten.
 – Jag märkte att jag trivdes väldigt bra med att stå på en scen, att leka att man är någon annan och glömma bort sig själv. Satt jag i bänken med alla andra, då stammade jag. Men reste jag mig och ställde mig framför alla andra, då stammade jag inte.
 Fortfarande håller sig Malena i bakgrunden socialt.

– Jag går inte in i ett rum och

framhäver mig själv. Jag är den som alltid tar disken. Jag vill att människor ska vara nöjda och glada.

Hur blev du sådan?
 – Det ligger i vår familj. Som liten skyddade jag människor som stod mig nära. Jag slog mobbare på käften. En gång slog jag en kille med ett baseballträ.

Va?
 – Ja. Ett litet barn satt i sandlådan, en kille kom fram och sa "vad ful du är" och slog till henne. Då slog jag honom med ett baseballträ i huvudet. Jag har många dåliga egenskaper, men empatisk är jag.
Vad har du för dåliga egenskaper?
 – Alla. Jag är snarstucken, fåfång, har dåligt morgonhumör, blir otålig om jag inte har tio saker att göra samtidigt och kan ha ett jävla humor. Fråga min man!

Maken Svante Thunberg är skådespelare, men slutade arbeta när han gjorde Malena med barn första gången. Han insåg att det inte skulle fungera om de jobbade båda två. Nu är han Malenas manager. Han och dottrarna har varit nere i Barcelona några veckor, men nu är de hemma i Stockholm. Hon pratar hela tiden om hur mycket hon saknar dem.

När vi ätit upp får Malena bråttom – hon måste repetera om en kvart. Vi hänger på, operahuset Liceu ligger på andra sidan gatan. Rollen hon gör är Nerone i *Händels Agrippina*. En ung man som tar kokain på scen.

– Jag har muskelbody på mig och Calvin Klein-kalsonger som jag knölar ner en strumpa i. Jag ser ut exakt som Brad Pitt, som han såg ut i den där Tibet-filmen. Jag blir lite tänd på mig själv när jag

ser mig i spegeln!

Att se Malena Ernman i teaterkostym, som man, är en upplevelse. När hon kommer ut på scenen i det vackra operahuset i kort hår, T-shirt och gymnastikskor är förvandlingsnumret totalt. Hon slänger sig ner vid en bardisk och kastar fram en bunt sedlar. Får en öl och börjar flirta med kvinnan som sitter bredvid, tar hennes händer och drar dem upp för hennes lär, skrev och bröst. Kastar sig sedan ut på scengolvet, gör armhävningar och sjunger samtidigt. Knäpper upp byxorna och strippar.

I pausen smyger hon upp till oss på läktaren och ursäktar sig:
 – Ni måste tycka att det här är tråkigt. Gå när ni vill. Gör stan i stället.

Vi blir alldeles häpna. Det här är ju den häftigaste stunden på vår resa.

Efteråt frågar jag henne vad som är roligast, att spela man eller kvinna.

– Man, helt klart. Jag får vara akrobatisk. Jag får vara rolig. Jag får vara mig själv!

Hon höjer kaxigt hakan.
 – Det är det bästa som finns. □

Till sist tänker Magda:

Att Malena Ernman är fantastisk att ha att göra med. Lättsam, öppen, snäll, charmig, proffsig och tänker på allt och alla. Det finns nog bara en person hon skulle behöva tänka lite mera på – sig själv.